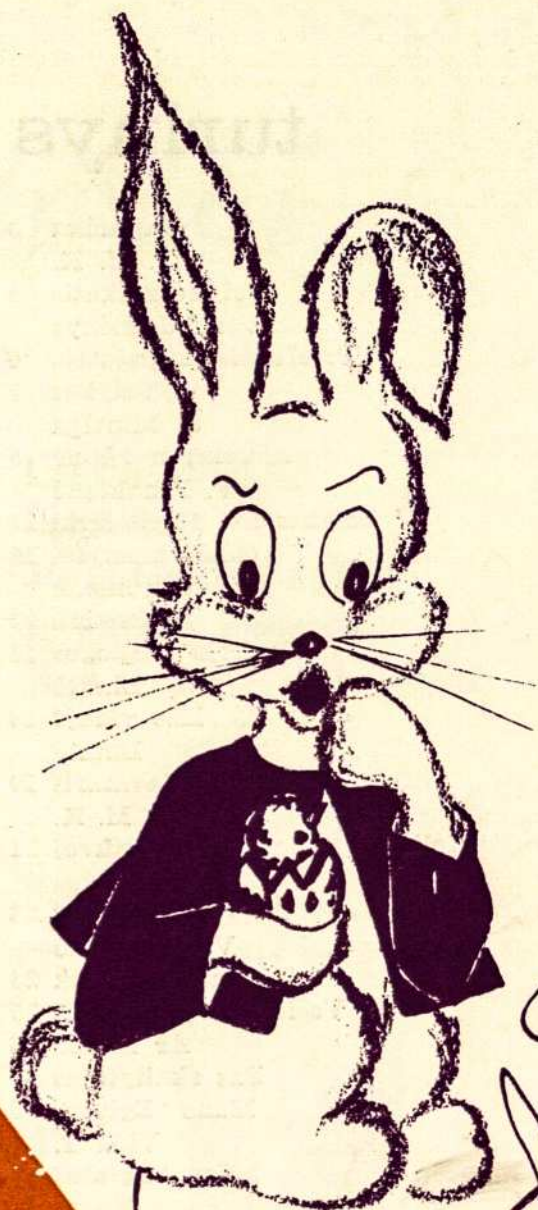

e
a
l
u
t
ė

3 1964
kovas

turinys

Margučiai	3
S. M. K.	
Velykų zuikutis	4
Vertė J. Slėnys	
Priežodžiai ir patarlės	6
Velykos	7
J. Minelga	
Ažuolas ir rūtelė	8
V. Frankienė	
Laiškas Šv. Kazimierui	11
Gėlės mamytei	12
M. Ramunienė	
Linksmiau	15
Ilgakojo atostogos	16
Linutė	
Kas viduj?	18
Linutė	
Pavasaris	19
S. M. K.	
Kelionės ir nuotykių Lietuvoj	21
A. Bendorius	
Kur jinai?	23
V. Smaižienė	
Truputį pagalvok	24
Vežimėlio galvosūkis	25
Ar žinai...	26
Pas skaitytojus	27
Mano "Eglutė"	28
Vida T.	
Mūsų "Eglutė"	29
Kovas	31
K. Donelaičio mok. mokiniai	
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— psl. 1, 20
E. Muliolienė	— 4, 8
M. Eidukevičiūtė	— 7, 10, 11
P. Osmolskis	— 15
Ses. M. Kristina	— 19
Birutė V. Gedvilienė	— 21
A. Rūkštelė	— 31

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

3

kovas

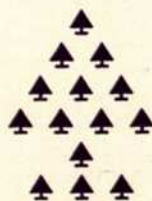
1964

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

Margučiai

S. M. K.

Jau Velykos!
Jau margučiai
Nudažyti įvairiai.
Kas išdrįstų pasakyti,
Kad kiškučiai tinginiai?!

Laksto, straksi,
Šokinėja
Jie patenkinti aplink,
Ir visiems įrodinėja,
Kad jų darbą reik pagirt.

1964, KOVAS

LITŲŲ
NAC CHALINĖ
M MAZ VYDO
BIBLIOTEKA

VELYKŲ

ZUIKUTIS

vertė J. Slėnys

Labai seniai tolimoj šaly buvo badas. Ir štai kaip jis atsirado: anksti pavasarį, kai žolytė pradėjo dygti, saulė taip kaitino, jog ji sudžiūvo. Visą vasarą nebuvo lietaus. Javai negalėjo augt ir visos pievos ir laukai, kurie pirmiau būdavo gražūs, žali, dabar pasidarę rudi, nublukę. Kur-nekur žalio medžio dulkėtas šakas judino sausas, karštas vėjas. Kai atėjo ruduo, vietoj pilnų kluonų ir klėčių visur buvo tuščia. Kur būdavo patenkinti, laimingi tėvai, visi buvo nuliūdę susirūpinę.

Tačiau, vaikai džiaugėsi kaip visuomet. Jiems net buvo dar smagiau. Kadangi taip ilgai nelijo, jie galėjo visą dieną žaisti lauke ir dar buvo tiek daug puikaus smėlio!

Žmonės turėjo taupyti visą savo maistą. Žiemą šeimos šiaip taip išsimaitino, bet maisto buvo maža ir jis buvo labai paprastas. Kalėdoms nebuvo daug dovanų. Vaikai ir tada nenuliūdo, nes toj šaly nebuvo paprotys daug dovanų duoti.

Tų žmonių didžiausia šventė buvo Velykos! Tada būdavo didelis balius ir daug skanumynų ir dovanų vaikams. Velykos artėjo, ir tėveliai nežinojo iš kur jie gaus skanumynų savo vaikams. Kasdien buvo vis sunkiau gauti

maisto. Visi valgė tik juodą duoną. Kur, o kur bus galima rasti skanumynų Velykoms?!

Vieną vakarą, kai visi vaikučiai miegojo, jų mamytės susirinko posėdžiauti. Jos galvojo ir galvojo ką daryti. Viena mama ir sako: Galėtume vaikams duoti kiaušinių. Vištos daug jų deda; bet jiems kiaušiniai turbūt nusibodo, nes kasdien jų gauna.

Taigi, mamos nutarė, kad kiaušiniai visai netinka velykiniam baliui, ir visos nuliūdusios grįžo namo. Tik viena mama buvo dar labiau nuliūdus, negu kitos. Jos mergytė ir berniukas jau seniai kalbėjosi, kaip smagu jiems bus per Velykas.

Kai ji atsigulė, ji dar ilgai galvojo, ką galėtų duoti savo vaikučiams, kaip galėtų juos pralinksminti. Staiga ji prabilo sau viena tamsoj: — Aš žinau! Aš sugalvojau, ką galėsime paruošti vaikučiams!

Ji negalėjo ryto sulaukti. Tuoju metu nubėgo pas kaimynę ir papasakojo savo planą. Ta kaimynė papasakojo kitai ir taip prieš tos dienos vakarą visos motinos žinojo paslaptį. Bet nė vienas vaikas jos nežinojo.

Buvo dar savaitė ligi Velykų, ir visur girdėjosi šnabždėjimai. Visi tėveliai nusišypsodavo, kai tik pagalvodavo apie tą paslaptį. Velykų rytą visi pirmiausia nuskubėjo bažnyčion. Po pamaldų jie nėjo tiesiai namo. Tėveliai savo vaikams pasiūlė eiti pasivaikščioti miškelyje už bažnyčios.

— Gal rasit gėlių, — jie sakė.

Visi nuėjo į mišką ir greit jis visas skambėjo linksmu vaikų klyksmu. Pasigirdo nustebusių vaikų balsai:

— Mamyte, tėveli, žiūrėkit!

— Žiūrėkit, ką aš radau — tokį gražų kiaušinį!

— O, štai pilnas lizdas — visokių spalvų!

Vaikai rodinėjo gražius spalvotus kiaušinius, kuriuos rado po medžiais, samanose. Bet kokie čia kiaušiniai? Miško paukščiai tokių didelių nededa; jie buvo tokie dideli, kaip vištų kiaušiniai. Tik kas matė vištą dedant spalvotus kiaušinius?

Kaip tik tada iš už storo medžio, kur vaikai rado lizdą su kiaušiniais, iššoko zuikis. Dideliais šuoliai jis nėrė į krūmus ir dingo miške.

— Gal tas zuikutis padėjo tuos gražius kiaušinius?...— sušuko viena maža mergytė.

— Tikriausiai zuikutis, — patvirtino jos mama.

— Valio zuikučiui! Valio Velykų zuikučiui! Valio Velykų zuikučiui! — džiaugėsi vaikai, ir jų tėveliai džiaugėsi su jais.

Taip atsirado pirmieji margučiai. Nuo to laiko ir kitose šalyse Velykų zuikutis apsilankydavo su margučiais.

PRIEZODŽIAI IR PATARLĖS

Darbuokis, tarytum amžinai gyvensi, elkis — tarytum rytoj mirsi.

Jei prie darbo, kaip gaidys, tai prie valgio — kaip arklys.

Duoną taupyk rytojui, o kiekvieną darbą — stenkis atlikti šiandien.

Galvos neprasimuši senam žmogui nusilenkdamas.

Bėda nearia, neakėja, o vargelius — visvien pasėja.

Balsas iš burnos, kaip žvirblelis iš terbos — išspruko ir nebepagausi.

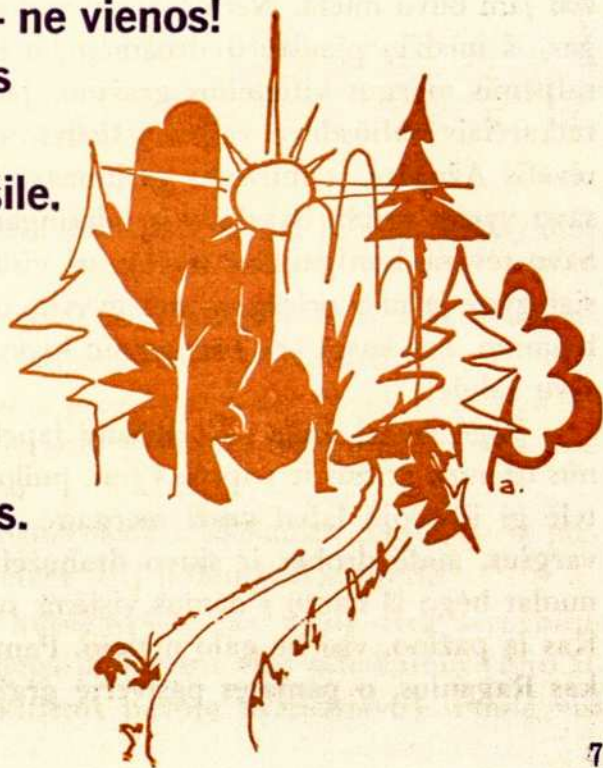
VELYKOS

Jonas Minelga

Velykos! Velykos!
Pievelēs jau plikos –
Be sniego.
Iš miego
Pabudo gamta.

Pražydo purienos.
Žiūrėkit – ne vienos!
Melsvutės
Žibutės
Pakvipo šile.

Žydėkite, gėlės!
Mūs Viešpats jau kėlės.
Tuoj bėkim,
Skubėkim
Pagarbinti Jį.

AŽUOLAS IR RŪTELĖ

Vanda Frankienė

Seniai, labai seniai tai buvo. Ant aukšto kalno stovėjo puiki pilis. Šioje pilyje gyveno tos žemės valdovas — kunigaikštis Ažuolas. Tvirtas, galingas ir labai teisingas ir geras jis buvo. Todėl visi žmonės, kuriuos jis valdė, jį labai gerbė ir mylėjo. Gyveno kunigaikštis su savo vaikeliais, kurių keturis augino: trys sūnus, — Beržą, Alksnį ir Klevą, — ir vienturtę dukrelę — Rūtą. Kunigaikštienė jau buvo mirusi, todėl tėvas Ažuolas nepaprastai rūpinosi savo vaikeliais, kad

jiems nebūtų sunku augti be mamytės. Visus vaikus, rodos, vienodai mylėjo, bet tačiau šviesiaplaukė, rugiagėlės akimis jo dukrelė labiausiai jam buvo miela. Netinginiavo vaikai — mokėsi rašto, skaitė knygas, iš medžių piaustė ir drožinėjo, o Rūtelė baltas drobeles audė ir tulpėmis margus kilimėlius gražino. Jauku ir miela buvo pilyje. Tik retkarčiais nuliūsdavo vaikelių širdys, kai priešai kraštą užpuлдavo ir tėvelis Ažuolas, it milžinas galiūnas, į karą išjodavo. Tačiau, jis su savo vyrais priešą išvydavo ir laimingai į pilį pas vaikus sugrįždavo. Savo tėvynę kunigaikštis mylėjo už viską labiau, todėl drąsiai ir narsiai gynė ją nuo priešų — net gyvybę už tėvynės laisvę atiduoti nesi-baimino, nes kasgi yra brangesnio kiekvienam tauriam lietuviui už jo tėvų šalelę.

Bėgo metai, kaip vėjo nešami lapeliai. Visi trys kunigaikščio sūnūs užaugo gražūs ir stiprūs vyrai, puikūs, kaip pats tėvas, kariai. Rūtelė gi išbujojo labai graži mergaitė. Ir širdį turėjo auksinę: šelpė vargšus, audė drobes ir siuvo drabužėlius neturtingiems vaikučiams, nuolat bėgo iš namų į namus visiems su užuojauta, meile ir pagalba. Kas ją pažino, visi be galo mylėjo. Pamatė ją kartą piktasis burtininkas Raganius, o pamatęs pasivertė gražiu jaunikaikiu ir nujojo į jos

tėvo pilį prašyti jos rankos. Rūtelę mylėjo ne tik tos šalies suaugę žmonės ir vaikai, bet net paukščeliai bei gyvulėliai, nes ji žiemą juos globojo, trupinėlių paberdavo, sušalusius priglausdavo. Kartą atskrido gegutė prie Rūtelės lango ir ją perspėjo:

Ku-kū, Rūtele, ku-kū, geroji,

Atjoja gražus bernelis, ku-kū.

Tai ne bernelis, — tai piktasis Raganius.

Ku-kū — už jo netekėk, ku-kū —

Jam rankelės nepažadėk, ku-kū!

Nusigando kunigaikštytė; nubėgo pas tėvelį ir jam papasakojo, ką jai gegutė iškukavo.

Tuo pat ir gražusis karalaitis atjojo ir meiliai prašė už jo ištekėti, taip ją kalbindamas:

— Gražiausioji kunigaikštyte, pasižadėk už manęs ištekėti — aukso šalies karaliūno. Deimanto ir aukso šalį valdysi, gulbės pieną gersi, puikiuose rūmuose gyvensi, aukso karūna puoš tavo plaukus, jokio darbelio nedirbsi, — laiminga būsi!

Atsakė jam kunigaikštytė Rūta:

— Ačiū už garbę, gražus karalaiti. Man mylimiausia, mano šalelė, ir brangiausi — tėvelis ir broleliai. Nereikia man tavęs — svetimoms šalies karaliūno, nereikia man tavo turtų! Mano rankelės pripratusios prie darbelio: aš ausiu puikias drobeles ir gyvensiu Gintaro šalelėj — mano tėvų žemelėj.

Užsirūstino piktasis burtininkas, biauariai suriko ir, pavirtęs juodvarniu, sukranksėjo:

— Nebeturėsi tėvo nei brolelių.

Sulauksi sunkios dalelės!

Skrisdamas per ginklų salę, dar ilgai baisiais krankė ir pagaliau išlėkė pro atidarą langą.

Sunkumas ir nerimas apgaubė kunigaikščio širdį, nes gerai suprato, kad kaiką negero Raganius sugalvojo, tačiau nebijojo, nes stipresnio ir galingesnio už jį visame pasauly nebuvo. O juk ir jo sūneliai jauni ir stiprūs, it milžinai. Neramu ir liūdna buvo Rūtelei, bet broleliai pasijuokė iš jos liūdnumo:

— Nebijok. Tegu tik pabando tave nuskriausti, mes jį — tą piktąjį Raganių nubausime: jei reikės — į požemį uždarysime.

Aprimo Rūtelė, nurimo kunigaikštis, bet vieną rytą sargybinis iš pilies bokšto pranešė, kad dega laužai ant visų piliakalnių (taip žiloje senovėje lietuviai vieni kitiems pavojų pranešdavo). Puolė visi

prie ginklų. Priešų pulkai ties pilim sustojo, o jų buvo marios — galybės. Jų šarvai — geležiniai. Užvirė baisi kova. Puolė kunigaikštis Ažuolas pats pirmasis, iškėlęs didžiulį kalaviją; jį sekė jo trys sūnūs,

bet, o varge: visi jų ginklai buvo užburti ir tokie silpnučiai! Tai Raganius juos užbūrė išskrisdamas iš pilies.

Visa matė Rūta iš pilies bokšto: kaip žuvo jos tėvas, galiūnas kunigaikštis Ažuolas, ir visi broleliai. Tada puolė ant kelių jaunoji karžygio dukra, šaukdama dievų pagalbos. Išgirdo jos balsą Perkūnas dievaitis ir, pagriebęs savo baisų kalaviją — žaibą, sukapojo piktąjį Raganių ir jo visą kariuomenę. O toje vietoje, kur žuvo kunigaikštis Ažuolas ir jo sūneliai, išaugo didžiulė giria, kurios viduryje į dangų stiebėsi galingas milžinas medis, žmonių pavadintas Ažuolu. O trims gražiausiems medeliams duota Beržo, Klevo ir Alksnio vardai. Visų medžių galingiausias ir stipriausias yra Ažuolas. Tai medžių karalius.

Rūtelė ilgai verkė ir liūdėjo savo mylimiausių brolių ir tėvelio ir iš sielvarto mirė, o ant jos kapelio užaugo žalia švelnutė gėlėlė, kurią žmonės Rūta pavadino. Rūtelės šakelėmis puošė vaidilutės savo plaukus, pynė vainikus. Ji nuo to laiko yra mylimiausioji lietuvių gėlė.

Auga sau kukli žalioji Rūta tarp gražiausių žiedų: tulpių, jurginų, našlaitelių, gvaizdikų, ir nežino, kad ji yra visų gėlių karalaitė.

Brangus Šv. Kazimierai,

Rytoj, čia žemėj bus Tavo šventė ir mano vardinės. Galvojau, galvojau, kaip čia reiktų švęsti. Ir žinai ką, nutariau Tau parašyti laišką. Taigi, štai ir tas mano laiškutis.

Aš jau seniai daug žinojau apie Tave. Pernai mūsų mokytoja visą Tavo gyvenimą mums paskaitė šeštadieninėje. Bet tada aš dar buvau gana mažas. Šiomet aš jau aštuonerių metų ir pats galiu sugalvot, kodėl aš Tave mėgstu.

Pirmiausia, Tu man patinki, nes esi jaunas. Nekas draugauti su suaugusiais — kartais jie taip keistai elgiasi, ar ne? Man atrodo, kad Tu būtum puikus draugas! Ir atsimeni, yra toks paveikslas, kur Tu nupieštas kaip riteris ant žirgo — tai yra mano mėgiamiausias paveikslas. Kiti paveiksai, kurie Tave rodo su knyga, man netaip labai patinka. Kažkaip knygos man nevisai prie širdies. Gal ir gerai daug visko žinoti, bet būti riteriu daug įdomiau.

Pernai (kai aš buvau tik septynerių), aš galvojau, kad taip smagu yra būti karalaičiu. Dabar aš ne toks kvailas! Žinau, kad yra sunku kraštą valdyti. Ir dar Tu norėjai visą laiką Dievo klausyti — tai kartais irgi sunku. Tu tikrai narsus!

O, ir rytoj, kai aš turėsiu savo balių (žinai, vardinės), prieš vaites surinksiu visus savo draugus ir mes tris kartus sušuksim "Valio Šventam Kazimierui!" Būtų negražu, jei visi tie svečiai manytų, kad tas balius tik man ir pamirštų Tave. Neužmiršk pasiklausyti rytoj ketvirtą valandą. Ligi tada sudiev!

Su dėkingumu, kad esi mano Globėjas

Kaziukas

GĖLĖS MAMYTEI

(3 veiksmų pasaka — vaizdelis Motinos Dienai)

Marija Ramunienė

(tęsinys)

II VEIKSMAS

(Miško pievelė)

ZUIKIS: (atsliuogsi)

Kopūstėlių tų žalių
Prisirinkti daug galiu.
Atsisėdęs ant pievelės,
Prisivalgysiu lig valios.

MEŠKA: (ateina pamažu)

Sveikas, zuiki — ilgakoji,
Ko žolelę čia pešioji,
Ar naujienų daug turi,
Kada renkamės visi?

VARNAS: (atplasnoja)

Sveiki, draugai,
Ir mes varnai
Miškų tarnyboj esam,
Žinias, sargybą nešam.

PLAŠTAKĖLĖ I: (Atbėga su draugėm)

Sveiki, sveiki,
Ar jau visi
Dainuot ir sekt
Atėjot?

(Plaštakėlių šokis. Gaida: "Pučia vėjas, neša laivą".)

Juokias saulė, debesėliai
Skrenda mėlynu dangum,
Piemenėliai, vyturėliai,
Skelbia džiaugsmo rytą mums.

Jau pavasaris atskrido
Ventos, Nemuno krantais.
Kelia gėlės kepurėlę,
Bitės svaigsta jų kvapais.

Bėkim, sesės, į pievelę
Žaisti, šokti kiek tik galim.
Seserėlės tik greičiau,
Sukt ratelį vis greičiau.

Bėkim, sesės, į pievelę,
Žaisti, šokti kiek tik galim.
Seserėlės tik greičiau,
Sukt ratelį vis smarkiau.

Šneria upės, šaltinėliai,
supas ievos ir beržai.
Miškas, gojai skamba vėliai.
Pinas svajos ir aidai.

Bėkim, sesės, į pievelę
Žaisti, šokti kiek tik galim.
Seserėlės tik greičiau,
Sukt ratelį vis smarkiau.

VARNAS: (baigiant šokį — žiūri į krūmus)

Tylos prašau,
Kažką matau,
Ten judant
Tarp krūmelių!

ZUIKIS: (labai išsigąsta)

Ai-ai, ai-ai!
Jau bus blogai,
Į krūmus nerkim,
Broliciai!

(Visi išsilaksto iš scenos. Ateina Almis ir Aušrelė).

AUŠRELĖ: Almeli broleli, kur mūsų Dalytė? Giria didelė ir baugi,
o ji tokia mažutė, kaip ji viena turi bijoti. Vargeli mano,
vargeli!

ALMIS: Ir man baugu... Jau išvaikščiojom beveik visą girią, ir
šaukėm, ir ieškojom ir verkėm...

AUŠRELĖ: Kas mums daryti? Kur mūsų Dalytė, juk ją ir vilkas gali
suėsti! (verkia).

ALMIS: Neverk, Aušrele. Turime pagalbos ieškoti. Prisimenu,
mamytė pasakojo, kad miške gyvena geroji laumė Miš-
kinė. Šaukimės jos!

ABU: Miškinėle geroji, padėk mums! Skubėk, Miškinėle!

MIŠKINĖ: (Ateina iškilmingai, baltu rūbu ir žolynais apsikaišiojus)
Ar mane šaukėte, vaikai, (prisiartina). Kaip jūs patekote
čia vieni į mano viešpatiją?

ALMIS: Padėk mums, Miškinėle geroji, patekom į vargelį, pa-
metėm seselę.

MIŠKINĖ: Kur pametėt seselę?

AUŠRELĖ: Miško aikštelėj skynėm gėles su Almiu ir Dalyte. Už krū-
mų buvo didesnių gėlių, priskynėm dideles puokštes ir
jau rengėmės eiti namo, tik žiūrim, kad Dalytės nėra.

ALMIS: Mes ir šaukėm, ir ieškojom, ir kojos jau pavargo ir patys
paklydom, o Dalytės vis nėra...

MIŠKINĖ: Ar jus tėveliai siuntė, ar jie žino, kur jūs?

ALMIS: Tėveliai mūsų nesiuntė ir jie nieko nežino. Mamytei ne-
galėjome sakyti, kad einame Motinos Dienai jai gėlių

paskinti, o tėvelio nebuvo namuose... Blogai padarėme. Dabar jie rūpinasi ir gal mūsų ieško...

AUŠRELĖ: Mamytė visada sakė, Dalytė maža, turime ją globoti, už rankelės net per gatvę vesti, o mes ją vieną miške palikom... ir dabar nėra seselės... (verkia).

ALMIS: Aš nebijau bausmės: nusikaltom ir turime būti nubausiti... Aš tik labai bijau dėl Dalytės, kur ji, kas su ja atsitiko?... Padėk, Miškinėle, mums ją surasti. Gal ji bijo viena miške, kad tik jai kas bloga neatsitiktų!

MIŠKINĖ: Matau, labai mylit savo sesytę. Aš padėdu tik geriems vaikams. Jei pasižadat visada klausyt savo tėvelių ir varge kitiems padėti, tada aš padėsiu jums.

ABU: Pasižadam, pasižadam širdingai, tik skubėkime, prašau, ieškoti Dalytės.

MIŠKINĖ: Žvėreliai miško gerieji, ū-ū, į pagalbą greičiau skubėkite ū-ū.

VISI ŽVĖRELIAI IR PLAŠTAKĖS (ateina). Ar mus šaukei, valdove? Kuo galime tau patarnauti?

MIŠKINĖ: Ar jūs nematėt, nepastebėjot mažos mergaitės čia miške?

VOVERĖ: Mačiau mergaitę bėgiojant beržų svyruonėlių sodyboj.

VARNAS: Aš tik grįžau iš uosių sodybos, kur buvau nuvykęs į svečius. Sutūpę patogiai beržų viršūnėse, šnekamės sau miško gyvenimo reikalais, dalinamės naujienomis, ir taip jau iš žvalgo įpratimo apsidairau aplinkui, pasižiūriu žemyn ir matau: maža mergaitė šypsos gėlių puokštei, o iš krūmų į ją vilkas Pilkis žiūri tokiom bauriom akim. Aš jau bėgau jums, valdove Miškine, pranešti, kaip tik išgirdau Jūsų šauksmą.

AUŠRELĖ: Vaje, vaje, gelbėkit, gelbėkit! Suvalgys vilkas sesytę!

MEŠKA: Pilkis jos nesuvalgys pats, jis bijo valdovės, jis tik savo poniai Raganai Pikčiurnai grobį medžioja. Jis pats tik kaulelius apgraužt tegauna...

VARNAS: Blogai, valdove, juk už uosių sodybos yra Pikčiurnos trobelė.

MIŠKINĖ: Prisimenat paskutinį stirnos skundą? Pikčiurnai uždraudžiau medžioti, skriausti miško gyventojus, liepiau tik grybais ir uogom mist. Ilgą laiką jokių skundų negirdėjau. Matyt, atkrito vėl, piktoji į savo senas nuodėmes. Išvysiu ją iš savo miško viešpatijos ir jokios atgailos ašaros jau jai nebepadės. Skubėkime visi: Dalytė tikrai pavojuje. Tu, varnai, skrisk pirmas žvalgybos. Voverėle, rodyk trumpiausią kelią. Zuikeli, bėk drauge su meška.

LINKSMIAU

Berniukas žaidžia su kažkokių neaiškios veislės šuniuku. Vienas ponas jo paklausia:

— Koks čia šuo?

— Jis policijos šuo, atsako berniukas.

— Man jis neatrodo, kaip policijos šuo.

— Aišku, kad ne. Jis yra slaptas agentas.

Motina neša ant rankų vaikutį. Maža mergaitė prieina su apdaužyta, subandažuota lėle.

— Ponia, kokio amžiaus jūsų vaikutis?

— Penkiu mėnesių.

— Tikrai! Jūs taip gražiai jį užlaikėte.

Berniukas: Mamytė, ar ne idomu sapną aš turėjau šią naktį?

Motina: Iš kur aš galiu žinoti, ką tu sapnavai?

Berniukas: Bet mamytė, ar tu neatsimeni? Tu buvai tame sapne.

Rožytė turėjo didelę slogą. Pauosčius rožę, ji padavė savo mamai.

— Ar šita rožė skaniai kvepia?

— Labai skaniai, vaikeli. Ar tu neužuodi?

— Ne. Mano nosis kurčia.

Šeima labai skubėjo, kad suspėtu į traukinį. Kai visi vilkosi paltus, mama paklausė Jurgiuko:

— Ar tu nepamiršai dantis išsivalyti?

— Ne, mamytė. Aš juos prieš pietus išvaliau, kad sutaupyčiau daugiau laiko.

Miestietė mergaitė viešėjo pas senelę kaime. Bevaikščiodama darže, ji pamatė povą. Nežinodama koks čia per paukštis, bet labai juo susižavėjusi, mergaitė nubėgo pas senelę. "Senele, ateik greit! Jūsų viena višta pražydo!"

Mažas berniukas: Panele mokytoja, poryt mano gimtadienis.

Mokytoja: Koks sutapimas! Mano taip pat.

Berniukas: Bet kaip tai gali būti? Jūs daug didesnė už mane.

Žmogus: Ar nenuostabu, kaip greitai medžiai auga?

Daržininkas: Taip, bet reikia atsiminti, kad jie nieko kito neveikia.

Mergaitė: Mamytė, man skauda kojos pirštą.

Motina: Kurį?

Mergaitė: Patį jauniausią.

ZUIKIS: Kad aš pats ragamos taip bijau, taip bijau.

MIŠKINĖ: Bet pagalvok, kaip jaučiasi maža mergaitė, pakliuvusi į jos nagus. Pagalvok apie kitų vargą ir pats savąjį užmirši. Meškele, tu nunešk Aušrelę ir Almį (vaikai sėdas meškai ant kupros ir išeina). Debesėliai, paduokite mano vežėčias. Debesėliai, traukite greičiau.

(Scena užsidaro)

(Bus daugiau)

ILGAKOJO

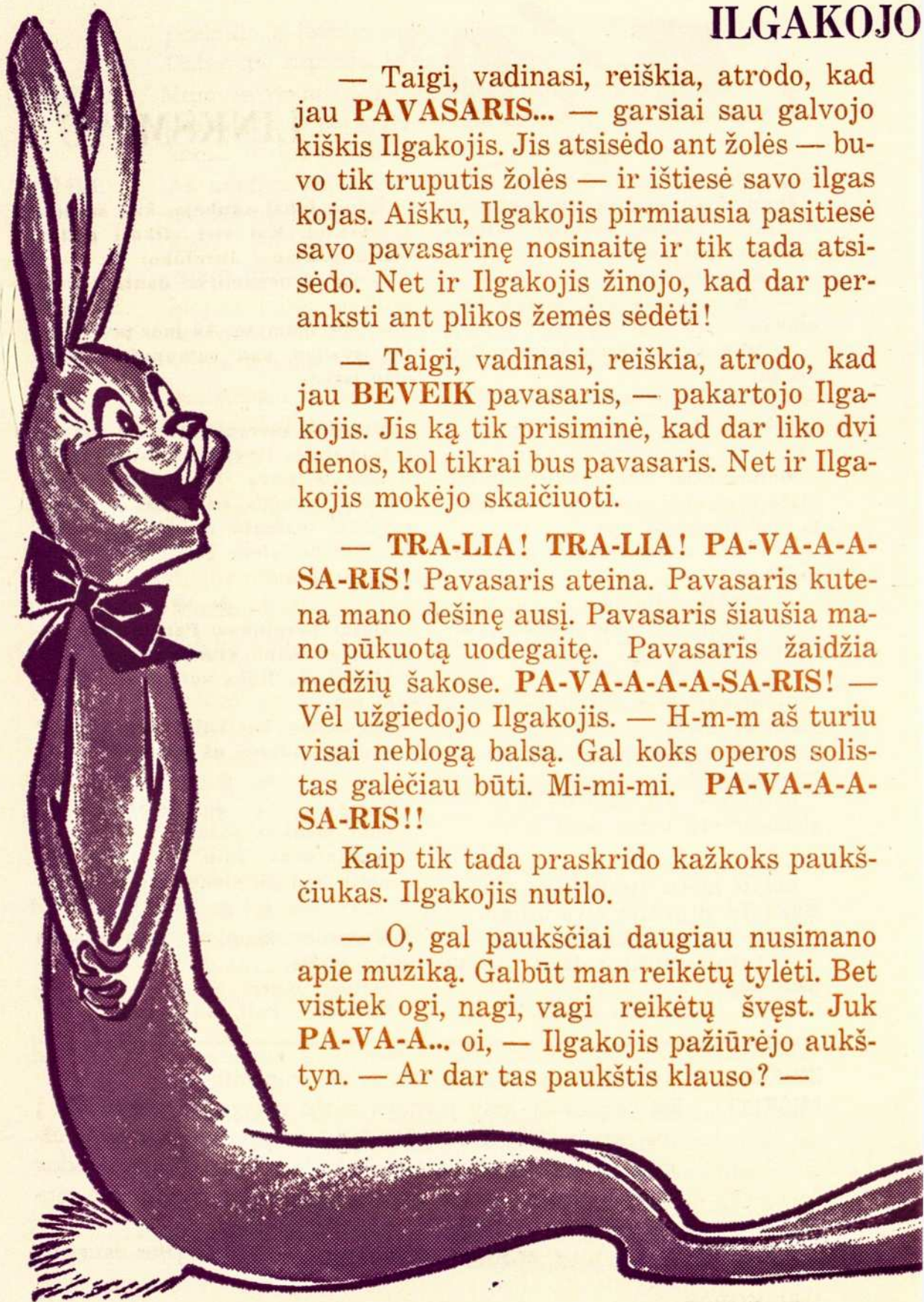
— Taigi, vadinasi, reiškia, atrodo, kad jau **PAVASARIS...** — garsiai sau galvojo kiškis Ilgakojis. Jis atsisėdo ant žolės — buvo tik truputis žolės — ir ištiesė savo ilgas kojas. Aišku, Ilgakojis pirmiausia pasitiesė savo pavasarinę nosinaitę ir tik tada atsisėdo. Net ir Ilgakojis žinojo, kad dar peranksti ant plikos žemės sėdėti!

— Taigi, vadinasi, reiškia, atrodo, kad jau **BEVEIK** pavasaris, — pakartojo Ilgakojis. Jis ką tik prisiminė, kad dar liko dvi dienos, kol tikrai bus pavasaris. Net ir Ilgakojis mokėjo skaičiuoti.

— **TRA-LIA! TRA-LIA! PA-VA-A-A-SA-RIS!** Pavasaris ateina. Pavasaris kuteina mano dešinę ausį. Pavasaris šiauria mano pūkuotą uodegaitę. Pavasaris žaidžia medžių šakose. **PA-VA-A-A-A-SA-RIS!** — Vėl užgiedojo Ilgakojis. — H-m-m aš turiu visai neblogą balsą. Gal koks operos solistas galėčiau būti. Mi-mi-mi. **PA-VA-A-A-SA-RIS!!**

Kaip tik tada praskrido kažkoks paukščiukas. Ilgakojis nutilo.

— O, gal paukščiai daugiau nusimano apie muziką. Galbūt man reikėtų tylėti. Bet vistiek ogi, nagi, vagi reikėtų švęst. Juk **PA-VA-A...** oi, — Ilgakojis pažiūrėjo aukšty. — Ar dar tas paukštis klauso? —

ATOSTOGOS

— Aš žinau. Man reikėtų paatostogauti,
— nušvito Ilgakojis. Viens, du, trys.. dešimts dienų iki Velykų. Rodos yra kažkos paprotys kiškiams kiaušinius dažyti. Bet **PA-VA-A-A-SA-RIS** ir aš noriu atostogų! — Ilgakojis dar labiau ištiesė savo ilgas kojas ir ruošėsi vėl giedoti giesmę apie pavasarį (paukščio jau nebuvo matyti). Tarkeliu ėjo Katrytė ir jį pamatė.

— Ei, Ilgakoji, ką veiki? — ji sušuko.

— Atostogauju, nes pavasaris, — aiškino Ilgakojis.

— Bet Velykos taip arti!

Tinginėli, tinginėli,

Negražu!

Kas margučius nudažys mums,

Jei ne tu?

— H-m-m, — pagalvojo Ilgakojis. — O ką veikia Zui-kis-Puikis?

— Dažo margučius, — atsakė Katrytė.

— O ką veikia Pūkytė-Kiškytė?

— Dažo margučius!

— O ką veikia Triušis-Pilkušis?

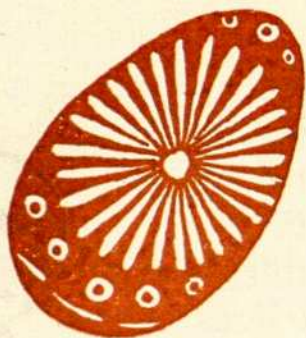
— Dažo margučius!! O ką veikia Ilgakojis? Tingi... — pradėjo jį barti Katrytė, bet tuoj iš už krūmų išgirdo:

— Dažo margučius!!! — Tai buvo Ilgakojo balsas. Katrytė nusišypsojo ir vėl išgirdo:

— **PA-VA-A-A-SA-RIS! TRA-LIA-LIA-LIA!** — Kaip tik tuo tarpu paukštelis praskrido. Daina už krūmų nutilo.

— Turbūt Ilgakojis galų gale sužinojo, kad jis geriau moka marginti kiaušinius, negu dainuoti! — apsidžiaugė Katrytė.

KAS VIDUJ?

Linutė

— Margučiai, margučiai! Visi kalba apie margučius. Kas jie per daiktai? — mąstė sau vienas Puputis. Jam mama sakė, kad rytoj Velykos. Ji aiškino, kad šiandien visi vaikai dažo margučius.

Puputis pauostė orą.

— Kokie keisti kvapai! Ar tie margučiai taip keistai kvepia? Jeigu jie keistai kvepia, gal yra kas nors keisto viduj?... Niekad nemačiau margučio iš atri. H-m-m-m.

Atsargiai Puputis iškišo nosytę iš savo skylės. Nieko nėra. Iškišo koją. Nieks jos nelietė. Apsisuko ir iškišo uodegytę. Nieks nebandė jos pagriebti.

— Gerai! Negali žinoti, gal tas kačiukas Juokdarys taip pat nori sužinoti kas yra margučio viduje. Reikia būti atsargiam. Dar atsimenu, kas aną kartą mano uodegytei atsitiko.

Puputis dabar jautėsi gana saugiai. Jis išėjo iš skylės ir pamažu slinko prie mažo staliuko. Išgirdo kažkieno balsą:

— Aldute, padėk margučius ant staliuko prie lango ir bėk nusiprausti. Jau pusė šešių!

— Aha, tai ant šito stalo turėtų būti tie margučiai, — nudžiugo Puputis.

Buvo visai lengva net ir tokiam mažam peliukui užsilipti ant to staliuko. Jis buvo visai žemas.

— Laba diena! — pasisveikino Puputis. Margučiai nieko neatsakė.

— Jie turbūt labai rimti ir nekalbūs, tie margučiai, —

PAVASARIS

S. M. K.

— Čir, čir, čir,
Pavasaris arti!
Mes lizdėly dar maži,
Ir sparneliai mūs silpni.

— Čir, čir, čir,
Ei mamyte, ką neši —
Ar penėti mus žadi?
Greitai duok, mes alkani!

pagalvojo Puputis. — Bet jie gražūs ir neturi nei nagų, nei dantų. Turbūt jie peliukų neėda.

Įsidrąsinęs Puputis priėjo arčiau.

— Kokie jūs dideli! — jis nustebo. — Bet aš didesnis. Reikia pasimieruoti.

Puputis išsitiesė ant staliuko ties vienu margučiu pasimieruoti.

— Taip ir maniau! — jis sušuko. — Aš didesnis. Jo uodegytė tik per vieną plauką buvo ilgesnė už margutį, bet vistiek, ilgesnė...

Dabar Puputis visai nebijojo margučių. Juk jis didesnis! Jis priėjo visai arti ir vieną paliėte. Nieks neatsitiko. Peliukas bandė jį pajudinti, bet jis buvo persunkus.

— Kaip čia dabar padaryti, kad galėčiau pamatyti, kas viduj? Jis gražus iš lauko, gal viduj dar gražesnis.

Puputis bandė margutį perkasti, bet jo snukutis buvo

permažas. Jis bandė su uodega margutį permušti, bet margutis neskilo.

— Miau! ką tu ten darai? — pasigirdo balsas kur tai iš kampo.

— Oi! Juokdarys! — Puputis ėmė bėgti. Bėgo ir paslydo. Staliukas, mat, buvo neseniai išvaškuotas. Su koja peliukas nutraukė staltiesėlę ir visi margučiai nuriedėjo ant grindų.

— Oi! — Puputis nušoko nuo staliuko. Jis nežiūrėjo kur bėgo, jis tik bėgo. Bėgo per visus lukštus, per visus trynius, per visus baltymus.

Uždusęs jis įbėgo į namus.

— O, kur tu buvai? — paklausė jo mama.

— Ėjau margučių apžiūrėti, — atsakė Puputis. — Ir Juokdarys atėjo. Ir...

— Tu pats tikras juokdarys.

— Bet aš tik norėjau sužinoti, kas margučio viduje...

— Gerai. Einam. Pažiūrėk į save veidrodyje ir sužinosi, kas margučio viduje.

Puputis pažiūrėjo ir štai, ką jis pamatė —

KELIONĖS IR NUOTYKIAI LIETUVOJE

A. Bendorius

Po kelių minučių mudu jau sėdėjom laively. Tiesą sakant, jis man nepatiko. Tai būta visai mažo, pasenusio, apipuvusio laivelio, pritaikyto vienam žmogui. Kai mudu į jį įlipome ir pradėjome plaukti, tai jis tiek įgrimzdo, kad vanduo beveik per viršų liejosi. Be to, jis buvo siaurutis ir nors truputį pasvirus į šoną, jis apsiverstų. Vanduo ir pro dugną sunkėsi. Ežeras labai gilus, o aš plaukti temokėjau, kaip kirvis, dėlto plaukiant didelio malonumo nejaučiau. Karolis mane išpėjo nejudėti, įsakė sėdėti tiesiai, net nesidairyti. Jis irklavo, o aš tūnojau už jo nugaros. Vėjo nebuvė, vanduo buvo ramus, kaip dubeny, ir mes po keliolikos minučių laimingai pasiekiame salą. Joje radome prinokusių žemuogių ir aviečių. Aptikome ir laukinių bičių lizdą su medumi.

Lietuvoj yra dvi rūšys laukinių bičių: juodos ir rudos. Jos susikrauna lizdus pievoj tarp žolių ir taip gerai paslepia, kad jų nepastebi varnos. Rudosios bitės yra labai piktos. Kai šienpiūvys dalge paliečia jų lizdą, jos jį puola ir vejasi, norėdamos įgelti, nors įgėlimas joms pačioms reiškia mirtį. Juodosios yra nepiktos, bailios. Jos ramiai lanko apie paliestą lizdą. Mūsų aptiktas lizdas buvo juodų bičių ir dėl to mes apsidžiaugėme, kad be vargo galėsime gauti medaus. Staiga Karolis sujaudintu balsu sako man:

— Žiūrėk, bėkime! — ir parodo ranka į lenkų pusę. Nieko nelaukdamas jis pasileidžia per krūmus laivelio link. Aš pažiūriu ir pamatau du lenkų kareivius plaukiančius laiveliu į salą. Aišku, jie atvyksta mus suimti. Tarp salos ir jų kranto tarpas mažas, nes ežears siauras. Vienintelis mūsų išsigelbėjimas — kuo greičiausiai šokti į laivelį ir plaukti atgal, nes po minutės jie bus jau čia!

Palikę biteles su jų medučiu, nėrėme per krūmus laivelio link. Deja, pribėgę radom jį pusiau pilną vandens. Neturime jokios priemonės vandeniui išsemti. O jį išsemti reikia, nė akimirksnio nelaukiant. Karolis puolėsi semti vandenį rankomis, bet pamatė, kad tai neįmanoma. Aš pasiūliau laivelį ištempti į krantą ir apversti. Karolis pritarė. Patraukėm gerą žingsnį į krantą ir toliau nė iš vietos! Laivelis su vandeniu buvo persunkus. Padėtis atrodė beviltiška. Lenkai jau baigia priplaukti salą ir tuoj jie išlips į jos krantą. Dar minutė ir jie mus sučiups. Atsiminiau, kad prieš keletą mėnesių toje pačioje saloje lenkai pagrobė mūsų pasienio apsaugos sargybinių ir ligi šiol jo nepaleido. Ką daryti? Kaip gelbėtis?! Mes turime rasti išeitį! Juk mes esame skautai, o skautas turi sugebėti nugalėti pavojų. Tai pagalvojęs, šokau į vandenį ir pagriebęs tą laivelio galą, kuris buvo ežere ir jau pilnas vandens, pastūmiau į krantą. Dabar laivelis buvo išilgai kranto. Daviau ženklą Karoliui ir jis šoko prie manęs. Abudu jį dar kiek pastūmėme ir apvertėme. Vanduo išbėgo. Tada vėl atvertėm atgal ir patraukė į ežerą, patys į jį įlpome. Atsiplėšę nuo kranto, pasigedom vieno irklo, kurį skubėdami palikome ant kranto. Su vienu irklu gerai neplauksi, tat sugrįžom, aš iššokau, pačiupau irklą ir dabar Karolis galėjo saugiai irkluoti. Išlipęs į krantą irklo, pamačiau, kad lenkai jau lipa į salą iš savo laivelio. Mus nuo jų skyrė tik 100 žingsnių pločio sala. Atsitolinę nuo jos kelias varsnas, pamatėme lenkus ant salos mūsų pusėje. Jie turėjo rankose paruoštus šauti šautuvus, bet mūsų jie nestabdė. Mes buvome Lietuvos pusėj ežero ir jų nebijojome. Jeigu jie būtų

KUR JINAI?

V. Šmaižienė

Vakar buvo sniego,
Vakar buvo balta,
O šiandien purvynas
Ir visai nešalta.

Vakar buvo ledo
Ant visų balukių,
O šiandien nuklumpom
Ko ne lig ausukių.

Rogės jau ištrauktos,
Nušveistos pačiūžos,
Prašom mamą, tėtį,
Kad nupirkt pašliūžas.

Bet per vieną naktį
Sniego nebeliko...
Kur gi žiemužėlė,
Kas gi jai nutiko?

pradėję į mus šaudyti, mūsų pasienio sargai būtų šaudę į juos. Jie tai žinojo ir dėl to mums nekliudė plaukti. Saloje, kuri yra "niekieno žemė", jie būtų mus suėmę.

Lenkų pavojus praėjo laimingai, bet saugūs nesijautėme. Pūtė gan stiprus vėjas. Jis kėlė ežere bangas, kurios galėjo mūsų mažutį laivelį arba apversti, arba suardyti. Mat jis buvo ne tik mažas, bet ir pasenęs. Kai ant kranto buvome jį apvertę, pamačiau kaip labai supuvęs jo dugnas.

(Bus daugiau)

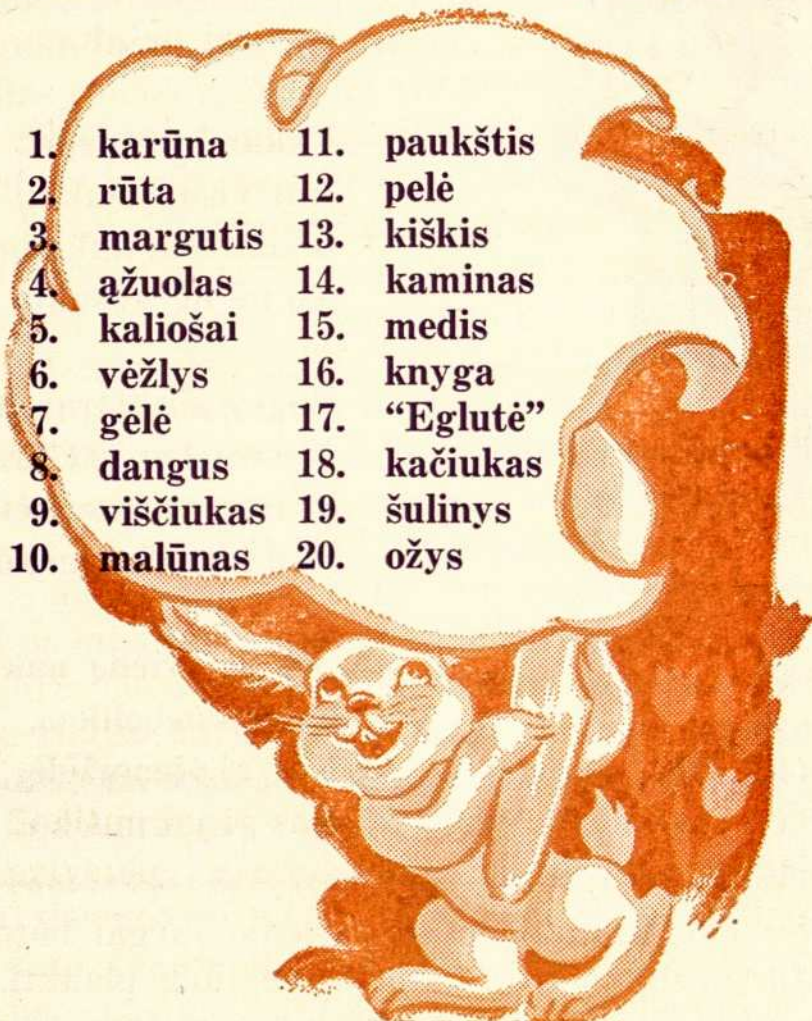

TRUPUTĮ PAGALVOK

Žodžius su numeriais suporuokite su žodžiais apačioje. Pav. 5. kaliošai, tinka su r. lietus, nes kai lyja reikia užsidėti kaliošus. Tik atsargiai, reikia truputį pagalvoti.

1. karūna	11. paukštis
2. rūta	12. pelė
3. margutis	13. kiškis
4. ąžuolas	14. kaminas
5. kaliošai	15. medis
6. vėžlys	16. knyga
7. gėlė	17. "Eglutė"
8. dangus	18. kačiukas
9. viščiukas	19. šulinys
10. malūnas	20. ožys

a. gilė, b. kiaušinis, c. lizdas, d. sūris, e. vainikas, f. Šv. Kazimieras, g. Velykos, h. debesis, i. vėjas, j. vanduo, k. katė, l. vaikai, m. dūmai, n. kopūstas, o. lapai, p. raidės, r. lietus, s. barzda, t. kvapas, u. antis.

(Atsakymai psl. 31)

Skersai:

1. Žodis, kuris reiškia pridėti, (sutrumpintas).
3. Šitas mėnuo.
6. Priešingybė žodžio "neaiškus".
8. Puputis yra.....
9. Zuikis.
10. Melodija su žodžiais.
11. Priemonė vežti.
12. Namukas paukščiams.
13. Jis į medį.

Žemyn:

2. Priešingybė žodžio "netvarka".
3. Būna išmargintas Velykoms.
4. Jaučiamas, kai norima valgyti.
5. Atsisveikinimas.
7. Raudona yra
14. Gyvuliai ne valgo, bet

(Atsakymai psl. 31)

AR ŽINAI...

Apie Velykų šventę?

- Pirmiesiems krikščionims Velykos, ne Kalėdos buvo svarbiausia šventė.

- Dabar Velykos būna pirmą sekmadienį po pilnaties, kuris seka pavasario dienolygį. Pavasario dienolygis, maždaug kovo 21 d., yra kai visame pasaulyje diena ir naktis yra lygiai to pačio ilgumo. Tada pavasaris prasideda.

- Velykos nevisuomet buvo švenčiamos sekmadienį. Rytuose Velykas švėsdavo tą pačią dieną, kada žydai turėdavo savo Velykas, nesvarbu, kurią savaitės dieną jos papuldavo.

- 325 m. Imperatorius Konstantinas sušaukė susirinkimą Nikėjoje, kuris nusstatė, kad Velykos bus švenčiamos sekmadienį.

- Kai kurios tautos tos šventės vardą gavo perdirbdamos germaniškos dievaitės vardą, "Eostra". Kitos tautos panaudojo graikišką-lotynišką vardą "Pascha", kuris buvo sudarytas iš žydiško "Pesach".

PAS SKAITYTOJUS

TALKA "EGLUTEI" CHICAGOJE

Pirmoje eilėje: Vyt. Kasniūnas, p. Balšaitytė, D. Bindokienė, p. Beleškienė, P. Kaupas, mok. Šukelienė. Antroje eilėje: mok. Plačas, D. Augienė.

KALĖDU EGLUTĖ HAMILTONE

Vysk. Valančiaus Šešt. pradžios mokyklos mokinių grupė Kalėdų Eglutės, 1963, gruodžio 22 d., proga suvaidinę veikaliuką "Žaislų krautuvė", (autorė D. Augienė), kuri režisavo ir jame esamus šokius paruošė mok. A. Mikšienė.

Hamiltono Ateitininkų Sandraugių skyriaus valdyba suruošė spaudos balių, kurio pelno \$40.00 skyrė "Eglutei".

"Eglutė" nuoširdžiai dėkoja už paramą.

MANO "EGLUTĖ"

Vida T.

Jau važiuoju triratuku
Ir žinau kiek man metukų,
Bet kai reikia paskaityti,
Sugalvoju — palakstyti.

Kad tos raidės tokios baisios —
Kreivos, šleivos su taškais:
Man patinka tik knygutės
Su paveikslais ir žaislais.

Bet yra viena knygutė
Ir jos vardas tai "Eglutė".
Turi pasakų gražių
Ir paveikslų daug puikių.

Ten berniukai ir mergytės,
Gal tik lėlės ir lėlytės —
Bet vistiek — ir jie vaikai,
Manęs klausia: ar skaitai?

Aš prašau: "Mamyt, skaityki,
Nebenoriu jau lakstyti.
Tu sakei — aš lietuviukas,
Juk tai mano laikraštukas!"

MŪSŲ "EGLUTĖ"

Toronto Maironio Vardo Šeštadieninės Mokyklos 4-A skyriaus mokinių pasisakymai, lyginant 1963-1964 m. "Eglutės" viršelius:

Man geriau patinka 1964 m. "Eglutės" viršelis, nes yra daug įdomesnis ir gražesnis. Spalvos gyvesnės ir galima geriau suprasti ką viršelis vaizduoja, nes šone yra eglės forma. Kai žiūri į viršelį, atrodo, kad pati ten esi — gyva. *Dana Ramanauskaitė*

Man geriau patiko 1963 m. viršelis, o 1964 m. viršelio antra pusė, kur yra surašytos vardinės. Šių metų antra pusė viršelio tikrai parodo, kad tai eglutė, bet man patiko 1963 m. viršelis, nes buvo gražiai nupieštas.

Linas Ciplijauskas

Dar tik vieną numerį gavom šių metų "Eglutės", bet man jis labai patinka, nes ta mergaitė su snaige rankose atrodo tokia švelni. Ir tas zuikutis ir paukštelis yra jos pagelbėtojai. Jie lyg padeda jai papuošti eglutę, sugaudami po snaigę.

Danguolė Černiauskaitė

Man geriau patinka 1964 m. "Eglutė" dėl to, kad ant viršelio yra didelė eglė ir ant užpakalio daug mažiukių. Bet turbūt kai gausiu 1965 m. "Eglutę" man tada tų metų geriausiai patiks, nes man tikrai patinka skaityti "Eglutę". *Asta Senkevičiūtė*

Man patinka 1964 m. "Eglutė", nes viršelis turi gražias formas — ta eglė... Taip pat sausio numeris labai gražiomis spalvomis. Joje yra daug gražių pasakų ir eilėraščių. Man tikrai smagu ją skaityti. *Daivutė Mikšytė*

Aš mėgstu naują 1964 m. "Eglutę" — jos viršelis labai gražiai papuoštas žalia egle. Man labai patinka, kad žodis eglutė gražiau užrašytas ir taip pat mėnesio vardas. Sausio mėn. "Eglutė" turi labai gražų paveikslą ir labai gražias spalvas. Ir ten kur šventės ir vardinės irgi labai gražiai padaryta. *Jonas Rudnickas*

Man patinka šių metų "Eglutė". Mes visą metų matėm tą patį viršelį, to pačio žmogaus pieštą, o dabar jau pasikeitė ir man gražiau. Ji iš viso gražesnė ir viduje.

Danutė Lazauskaitė

Man daug geriau patiko 1963 m. "Eglutės" viršelis, nes "Eglutė" yra laikraščio pavadinimas ir turi būti užrašytas didelėmis raidėmis. Anų metų buvo su didelėmis, o šių metų ne. Man dar labai patiko anų metų "Eglutėje" tos linijos viršelyje."

Živilė Rukšaitė

Man daug geriau patiko 1963 m. "Eglutė". Aš mėgau tas pasakas ir viršelis buvo daug gražesnis. *Antanas Kriščiūnas*

Man ne tik viršelis, bet visa "Eglutė" geriau patinka 1964 m. už tai, kad pasakos geresnės. Anksčiau buvo "Algis ir Alytė", o dabar yra "Puputis" - peliukas visko prasimanantis. Man jis labai patinka. *Jonas Dobrovolskis*

"Eglutė" šiais metais kažkaip tai kitokia. Ji man daug įdomesnė, nes atrodo, kad ji daug pilnesnė. Man labai patinka jos piešiniai. *Raminta Sapočkinaitė*

Man patinka 1964 m. "Eglutės" viršelis, nes jame yra eglutės forma ir taip ir tinka, nes tai yra laikraštėlis "Eglutė".

Birutė Adomonytė

Man patinka šių metų "Eglutė", nes atrodo daug moderniškesnė. Tiek priekis tiek užpakalis.

Jonas Simanavičius

Man patinka geriau 1964 m. "Eglutė", nes jos viršelis visai kitoks. Ryškus paveikslas ir ta eglė visai atvaizduoja, kad tai tikrai tuo vardu vadinamas laikraštėlis. Užpakalyje vardai man šiomet geriau patinka, nes yra viduryje ir visos tos eglutės supa juos.

Arvydas Užupis

Man patinka šių metų nauja "Eglutė" geriau, nes šitų metų gražesnis priekis ir užpakalis. Daug gyvesnis piešinėlis viršelyje, nes didelis ir ta eglė puošia.

Inutė Maziliauskaitė

Man patinka naujoji, nes yra viskas naujai, tai ir yra ką pasi-

žiūrėti. Visada reikia ko nors naujo, kad patrauktų dėmesį. Ir man bendrai patinka tie paveikslai "Eglutėje", kurie turi veiksmo.

Edvardas Baleiša

Man geriau patiko 1963 m. "Eglutės" viršelis, nes tas apvedžiojimas atrodydavo lyg tai tas viršelis rėmeliuose. Buvo gražu! Bet antra pusė viršelio šiomet man geriau patinka, nes yra daugiau spalvos, o pernai buvo beveik balta".

Elytė Kriščiūnaitė

Man patinka 1964 m. "Eglutė", nes tas apdaras daugiau atrodo kaip eglutė, ir todėl man gražiau atrodo 1964 m. "Eglutė". Be to yra ir naujų pasiskaitymų. Straipsneliai kaip "Puputis", galvosūkiai ir daug gražių eilėraščių. Bet man tikrai patinka visos "Eglutės", nes jos labai įdomios.

Raimundas Sungaila

Atrodo, kad 1964 m. "Eglutės" vaizdas visai pasikeitė, ji pasidarė tikra eglutė. Jeigu būtų tas pats vaizdas, tai ne viską išreikštų, bent man.

Birutė Gaidelytė

Man kažin kodėl atrodo, kad šių metų "Eglutė" yra vaikiškesnė. Ir spalvingesnė.

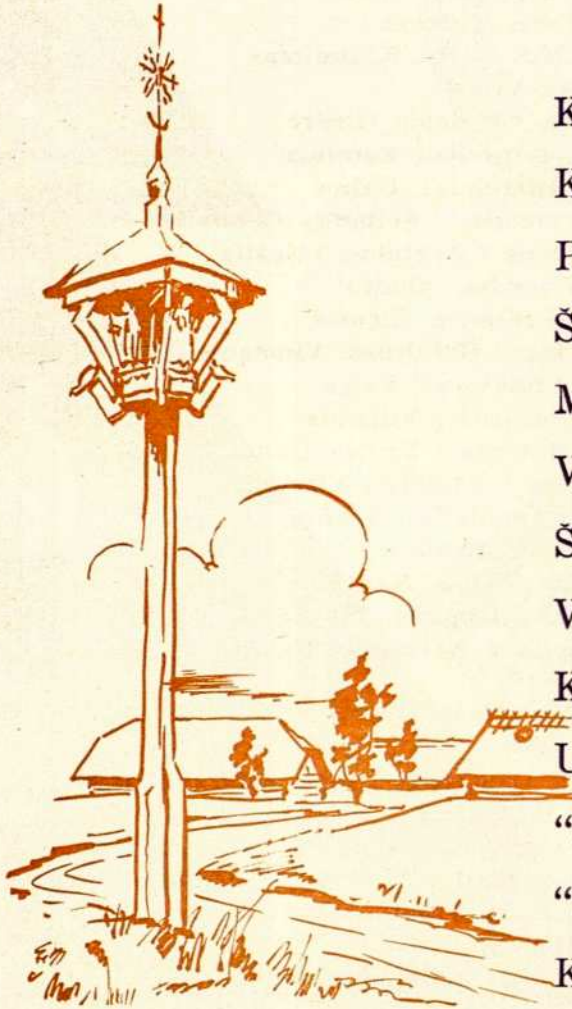
Ramunė Underytė

Man geriau patinka šių metų "Eglutė", nes ji lyg kalba — gyva. Jau reikėjo eglės jos viršuje. Perna buvo tik paveikslas rėme. Šiomet geriau gali suprasti, nes ir vardas įrašytas nuo viršaus žemyn eglė.

Andrius Paulionis

KOVAS

K. Donelaičio mokyklos 6-to skyriaus mokinių kūryba

Kovas šaltas.
Kovo vėjas
Parneša kovus.
Švent's Kazimier's
Mūs' gynėjas
Vis per amžius bus.
Šventas Juozapas senelis
Viešpatį globojo.
Knygnešys Bielinis Jurgis
Už laisvę kovojo.
"Aš nemirsiu", jis pasakė,
"Laisvės nesulaukęs!"
Kai jis mirė, Lietuvoje
Laisvos dainos plaukė.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Truputį pagalvok: psl. 24 — 1. f., 2. e., 3. g., 4. a., 6. u., 7. t., 8. h., 9. b., 10. i., 11. c., 12. d., 13. n., 14. m., 15. o., 16. p., 17. l., 18. k., 19. j., 20. s.

Vėžimėlio galvosūkis: psl. 25 — Skersai: 1. kraut, 3. kovas, 6. aiškus, 8. pelė, 9. kiškis, 10. daina, 11. vežimas, 12. inkilas, 13. lipa. Žemyn: 2. tvarka, 3. kiaušinis, 4. alksis, 5. sudiev, 7. spalva, 14. ėda.

ALP 1785

Kovo ŠVENTĖS ir VARDINĖS Larch.

1. Albinas, Antonina / Tulgaudas, Rusnė
2. Heraklas, Januarė / Eitautas, Naida
3. Ticianas, Nonita / Uosis, Tulnega
4. LIETUVOS GLOBĖJAS — Šv. Kazimieras
Liucijus / Daugvydas, Virda
5. Klemensas, Gerasimas / Vydotas, Giedrė
6. Perpetua ir Felicita / Novilas, Raminta
7. Tomas Akvinietis / Rimtautas, Galmė
8. Jonas iš Dievo, Veremundas / Seibutas, Gaudvilė
9. Dominikas Savio, Vitalis / Žygintas, Visgaila
10. Augijus, Emilis / Visvydas, Nindra
11. Kandidas, Aurėja / Gedimtas, Eigustė
12. Grigalius Didysis, Fina / Galvirdas, Vinmantė
13. Agnelis, Patricija / Liutavaras, Vaiga
14. Kirinas, Matilda / Sugardas, Viligaila
15. Klemensas, Marija, Matrona / Tautas, Gunta
16. Megingaudas, Euzebijas / Vaidotas, Nirkunda
17. Patrikas, Gertruda / Gendvilas, Varūna
18. Kirilas, Sibilė / Eimutis, Saulė
19. Juozapas, Alkmundas / Vilas, Nautilė
20. Benignas, Kaldija / Žygimantas, Vilė
21. Benediktas, Klemencija / Nortautas, Sanga
22. VERBU SEKMADIENIS
Oktavianas, Kotryna / Linas, Gantė
23. Juozapas Oriolis, Akvilė / Galigintas, Vismantė
24. Gabrielis, Hildelita / Daumantas, Nika
25. MARIJOS APREIŠKIMAS
Heraldas, Dula / Vaišvilkas, Kantė
26. DIDYSIS KETVIRTADIENIS
Kastulas, Felicita iš Paduos / Arbutas, Gila
27. DIDYSIS PENKTADIENIS
Jonas Damaskietis, Lidiya / Ramotas, Rūta
28. Tutilas, Osburga / Rimkantas, Girma
29. VELYKOS
Sekundas, Diemuta / Kernius, Almantė
30. Regulas, Kvirinas / Vinotas, Meda
31. Aldas, Balbina / Ginas, Vartvilė

91.189.332

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švėčia vardines!